Ч. 107. Субота 27 (14) мая 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоєнєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поединоке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Реформа адміністрациї. — Войскові предложеня.

Урядова „Wiener Zeitung“ оголошує в нинїшнїм числї отсе письмо Цісаря до президента мінїсарів бар. Бінерта в справі реформи адмінїстрациї:

„Дорогий бароне Бінерт! Поступаючий розвиток цілого економічного і інтелектуального житя довів до великого зросту задач держави, і ті задачі ставлять адміністрацийним чинностям нові, більші вимоги як що-до змісту так і що-до розмірів. Є моїм бажанєм, щоби разом з державною адміністрациєю, якої випробовані основи і духа обовязку бажав би я зберегти, злучити також адміністрацию країв та инших автономічних союзів в спосіб згідний з новочасним духом, так щоби додержати кроку зростови потреб населеня. Отсе діло реформи має обняти адміністрацию внутрішну, а також адміністрацию фінансів і просьвіти. Успішне поводженє сего діла бачу в відповіднім приготовленю єго через співучасть науки і практики. Отже бачу себе спонуканим обовязати Вас до утвореня і скликаня комісиї для підпертя реформи адміністрациї, зложеної з фахових знавців на полі державної і автономічної адмінїстрациї, а також з представителїв державних наук. Та комісия має розсліджувати докладно і річево всї питаня, які відносять ся до реформи, придержуючи ся залучених тут основ, які я затвердив. Її чинність має відносити ся передовсім до орґанїзациї адміністрацийних властий, а також до полагоджуваня справ і до адміністрацийного поступованя, при чім особливу увагу треба звернути на відношенє адмінїстрациї державної до автономічної. Отже треба мати на увазі, щоби через річеві улїпшеня получити упрощенє форми з як найкористнїйшою видатностию, а при тім обмежити адміністрацийні видатки з огляду на стан фінансів держави і країв. Про висліди своїх праць, комісия зложить менї звіт в формі ореченьі і внесень за посередництвом мого правительства, якого задачею буде над ухвалами комісиї дальше працювати, так щоби справа вкінци вступила на законодатний шлях. Рівночасно подаю Вам лїсту членів, покликаних до комісиї, і поручаю Вам зарядити все потрібне, щоби комісия могла швидко зібрати ся. Сподїваю ся, що працї тої комісиї, посьвячені добру всїх горожан держави, дізнають скрізь успішного підпертя. — Ґеделле, 22. мая 1911. *Франц Йосиф* в. р. *Бінерт* в. р.“

Рівночасно оголошено основи чинностий тої комісиї, які відносять ся до її задач, складу, прав, компетенциї президента до покликуваня знавців та участи правительства в нарадах. Президент кабінету і ресортові мінїстри, президенти найвисшої обрахункової палати, трибуналу адміністрацийного і державного, мають право брати участь в засїданях комісиї або можуть дати ся заступити підчиненими собі урядниками. Чинности комісиї мають тревати три роки, а по упливі того часу, президент комісиї в разї потреби може за посередництвом президента кабінету поставити внесенє на продовженє реченця на основі найвисшої постанови.

До комісиї покликані цісарем отсї члени: б. мінїстер др. Бернрайтер, професор університету у Відни др. Бернацік, б. мінїстер Білиньский, б. мінїстер і професор ческого університету в Празї др. Браф, б. мінїстер ґр. Біляндт-Райдт, член ческого Краєвого Видїлу др. Еппінґер, професор ческого університету в Празї др. Ґрубер, б. мінїстер Гердтль, професор університету в Кракові др. Яворский, б. намісник ґр. Мерведлт, бурмістр міста Відня др. Наймаєр, б. шеф секциї ґр. Паце, професор університету у Відни др. Філїповіч, заступник краєвого маршалка в Галичинї др. Пілят, президент сенату адміністрацийного трибуналу др. Пльой, про-

30)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойле.

(Дальше).

Спитаєте тепер панове, о скілько я знайшов ся тепер в лїпшім положеню, нїж перед тим, бо вікно було за вузке навіть для малої дитини? Зараз то вам поясню.

Я придбав дві річи, а то знаряд і оружє. Першим я мав надію розширити отвір, а другим міг боронити ся по довершеню утечі.

Не гайнуючи часу, я почав усувати вапно, стараючись очевидно о те, щоби за дня вапно находило ся на своїм місци та щоби найменша плямка на підлозї не зраджувала стражникови моєї працї.

По трех годинах цегла почала подавати ся. Я виняв її і — подумайте панове — отвір, крізь який заглядали до келії лише чотири зьвізди, позволив тепер на моє одушевлене подивляти тих зьвізд десять.

Тепер всьо було для нас готове, я всадив цеглу на її давне місце і вирівнав при помочи саджі і товщу дїри, які виповняло перед тим вапно. За три днї була повня місяця, а се видавало ся менї найвідповіднїйшою хвилею до нашої утечі.

Доси всьо було добре і я не мав найменшого сумніву, що нам удасть ся добутись на подвіре. Але як звідти видобутись?

Я тремтів на саму думку, що по цїлім труді і працї буду мусів повернути до тої нужденної дїри або варта мене запримітить, а потім за кару кинуть мене до одної з тих вогких, підземних келїй. Того не можна було ризикувати, тому я почав застановляти ся і розважати дальший плян поступованя.

Як знаєте, панове, на жаль я не мав змоги показати сьвітови моєї зручности яко ґенерал, хотяй по однїй або двох склянках вина я мав часто чудові помисли і маю то найсильнїйше пересьвідченє, що Франция инакше нинї виглядала би, як би Наполеон був повірив менї один корпус армії. В кождім разї що-до винахідчивости і бистроти ума я міг зміряти ся з неоднимтовариш ем в легкої кавалериї і та сьвідомість додала менї на ново надії та відваги.

Внутрішний мур, крізь який я мусів перелїзти, був зроблений з цегли; був він 12 стіп високий, а на горі мав яко охорону цїлий ряд остро закінчених зелїзних зубів, вбитих в мур дуже густо.

Мур зовнїшний я бачив лише раз чи два рази, коли припадково двері від подвіря були отворені. Після мого поверховного спостереженя мусів бути такий сам, як перший.

Відступ межи обома мурами міг виносити 20 стіп, а як менї здавало ся, варта стояла лише при брамах. За те довідав ся я, що перед вязницею находив ся цїлий ряд станиць, а то властне було тим твердим оріхом, який я мав згризти або здавити обома руками.

На щастє мій товариш Бомон був високим мужчиною. Мірив найменше шість стіп. Отже коли стану на єго рамена і руками досягну горішної части муру, то вже легко видобуду ся на верх.

Заходило лише питанє, чи буду міг втягнути єго за собою. І хотяй я не дуже любив того чоловіка, то преці анї на хвилю не прийшло менї на гадку, щоби єго покинути. Він сам видко з тої трудности нїчого собі не робив, правдоподібно мав причину довіряти своїй зручности.

Ходило тепер о вибранє варти, котра мала сторожити в часї нашої утечі.

Вояків зміняли що дві години, але що я приглядав ся їм добре в ночи, знав добре, що в точці чуйности ріжнили ся дуже межи собою.

Підчас коли деякі були такими пильними в службі, що навіть щур не міг уйти перед ними, инші були дуже вигідні та оперті на своїх карабінах спали, немов би находили ся у себе дома на мягкій постели.

Мою увагу звернув на себе особливо один вояк, грубий, тяжкий чоловік, що правильно ховав ся в тїни муру і там спав так твердо, що я кидав навіть кусники вапна перед єго ноги, а він не збудив ся.

На щастє вояк той мав службу в ночи, коли ми мали втікати, від дванайцятої до другої в ночи.

Чим дальше день наближав ся до кінця, тим більший неспокій мене охоплював, аж

фесор німецкого університету в Празі др. Равхберґ, професор політехніки у Відни Редліх, краєвий маршалок ґр. Ромберґ, член ческого Краєвого Виділу ґр. Шенборн, президент сенату адміністрацийного трибуналу ґр. Шварценав, професор університету у Відни др. Віттек і б. міністер др. Жачек.

На президента комісиї покликаний цісарем ґр. Шварценав, на віцепрезидента ґр. Паце.

Виконуванє нового войскового закона, т. зн. дійсне заведенє дволітної служби наступить допєрва за три роки по ухваленю закона, т. зн. по упливі трилітного переходового часу. По упливі сего часу також дволітна войскова служба не буде заведена на цілій лінії. При кавалериї і кінній артилериї і для підофіцирів (для тих, як довго не виобразує ся відповідний контингент) буде трилітна служба задержана і на дальше. В військовій маринарці остає давна чотиролітна служба. Зате тим, що служитимуть довже як два роки, новий закон признає деякі полекші в дальшій нечинній службі, котра як і доси, тревати-ме 12 літ. Іменно при маринарці відпадають останні чотири роки загального ополченя і войскові вправи. Ті, що служити-муть у війску три роки, відпускають ся з двох останних років загального ополченя, так, що їх час нечинної служби виносити-ме всього 7 літ, підчас котрих випаде на них менша скількість войскових вправ, як на дволітних. Новостию в новім законі є розділ службових літ між войско і краєву оборону. Доси обовязаний до войскової служби, відбувши три роки чинної служби і сім літ в резерві, переходив на останні два роки до краєвої оборони, згл. до гонведів. Від тепер відпадає се перенесенє до краєвої оборони, а обовязок войскової служби виносить 2 згл. 3 роки чинної служби і 10 згл. 9 літ нечинної. Тільки на окреме жаданє міністра краєвої оборони можна обовязаних з послідного року переносити до краєвої оборони згл. гонведів для доповненя контингенту на випадок війни.

Новинки.

Львів, 26 мая 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Львівский висший суд краєвий іменував авскультантами: концепіста скарбу Генр. Парацяка і практикантів концептових скарбу: Фр. Мішкевича і Альфр. Пржеляйньского та практикантів судових між иншими: Сем. Білінкевича, Ст. Курися, Єрон. Поляньского, Мих. Занькова, Стеф. Шалавило, Анл. Єднакого, Мар. Радецкого, Едм. Урановича. — Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів іменував ад'юнкта Ал. Сінгалевича почтмайстром в Маріямполи і перенїс почтмайстову Анг. Гоффман з Маріямполя до Бірчи.

— **Студінь, снїги і зливи.** З ріжних сторін краю і заграниці доносять про значну студінь, снїги і зливи. В Татрах лежать снїги. В ночи на 23 с. м. впав на Бабій Горі снїг і вкрив єї верствою на 60 цент. грубою, а сильний мороз знищив вівси і бараболї найважнїйший добуток рільний в тамошних сторонах. — З Чесанова доносять: В пятницю і суботу, тиждень тому назад була у нас страшенна злива, особливо сторони Горинця потерпіли дуже від бурі; мости порозривало, дерева поломило, збіжа ушкоджені, дороги попериривані — одним словом спустошеня величені. — В мелецкім і тарнобржескім повіті в західній Галичиниї гради і бурі знищили зовсім озимини і ярі збіжа і наробили величезної шкоди по лїсах, а повінь позамулювала пасовиска. — В Делятинщині впали дня 21 с. м. великі снїги між Ворохтою а Ясенем (Керешмезе на Угорскій стороні). В ночи в 22 на 23 падав на цілім просторі між Надвірною а Керешмезе такий снїг, що східні Бескиди забілїли ся. — Коло Ніжнева впав град так грубою верствою, що лежав через три дні. Збіжа й огородовини всюди витовчені.

— **Велике торжество в Камінці струмиловій.** Велике торжество відсьвяткувала минулої недїлї дня 21 с. м. Камінка а з нею і цїла Каменеччина. Того дня відбуло ся там посьвяченє основин під „Народний Дім", загальні збори філії „Просьвіти" і сьвяткованє ювилейних роковин Т. Шевченка. Посьвяченє відбуло ся рано о 12 год. при участи дооколичного духовеньства та при величезнім здвизї народа, „Соколів" і „Січий". Акту довершив місцевий парох о. декан Цегельский при участи о. Хомина, Казанївского і Бардина, пароха Янів; присутні були також місцеві власти судові, військові й сам староста Вн. п. Дільц по руски підписав грамоту, яку вмуровано в фундаменти. Центральний виділ „Просьвіти" у Львові прислав яко делєгата о. сов. Т. Лежогубского, рівнож був і кандидат на посла з нашого округа п. В. Сінгалевич. При тім виголосили відповідні сьвяточні промови о. Цегельский, о. Лежогубский і п. Сінгалевич. Збори філії відбули ся при великій участи членів і на них вибрано давний виділ, лише з малими змінами, щоби він міг дальше зачате дїло повести. А Народний дім має стати справді величавий, якого ледви й пошукати не то в Камінці але певно і в инших наших містах. В нїм буде величенна саля і поміщене як на всї місцеві наші товариства як також і для бурси на 150 хлопців; кошти числять на 110 тисяч. Вечером в сали повітової ради відбув ся концерт. Вступне слово виголосив декан Цегельский, представивши влучно і характеристично житє Шевченка, єго ідеали та провідні ідеї за якими нам слїдувати; промова викликала надзвичайне одушевлене. З хорів продукував ся звістний академічний „Бандурист" і місцевий хор. Було і сольо скрипкове та деклямация.

— **Дрібні вісти.** Українські Товариства в Борщеві уладжують дня 28 мая в сали „Народного Дому" концерт в 50 роковини смерти Т. Шев-

---

вкінци я втратив всяке пановане над собою і як миш в лапці почав бігати там і назад по келії.

Побоював ся кождої хвилї, що дозорець огляне зелїзну штабу в вікнї або сторожа побачить висунену цеглу, котрої з двору я не міг добре оправити так, як се зробив із середини.

Мій товариш сидів тимчасом, потонувши в задумі на ліжку, споглядав на мене від часу до часу спід лоба, огризаючи нігті, як той, що має тяжку журбу.

— Відваги, приятелю — потїшав я єго, клепаючи по рамени. — Будете мати назад свої гармати, заки місяць скінчить ся.

— Все те дуже гарно — була єго відповідь — але куди ви хочете втїкати, коли знайдете ся на свободі?

— На берег. Я вертаю сейчас до мого полку. Відважному удаєть ся всьо.

Засьміяв ся глумливо і сказав:

— Найскорше ще познакомимо ся з дірами о цїлий поверх низше або може в котрим зі старих кораблів в Плімавті.

— Правдивий вояк не боїть ся нічого, лише боягуз бачить всюди небезпечність.

Мої слова нагнали єму до лиця всю кров з серця а я тїшив ся з того, бо видів, що не завмерло в нїм ще всяке почуванє.

Рукою сягнув по збанок з водою, якби хотїв кинути єго менї на голову, але нї. Здвиг лише раменами, зморщив брови похмурно і сів назад мовчки на ліжку. А коли я бачив єго так скуленого, спитав себе мимохіть, чи не роблю артилериї медвежої прислуги, вертаючи їй такого людця.

Нїколи в житю, ніяка ніч не тягла ся для мене так поволи, як та власне.

Смерком повстав легкий вітер, що кріпшав з кождою годиною, аж вкінци перемінив ся в страшний вихор, що гудів над морем. З вікна я не міг достеречи анї одної зьвізди, бо небо вкривали тяжкі, чорні хмари, а ляв також дощ як з ведра.

Я вихилив ся, щоби підслухати кроки вартівника, але на нїщо се не придало ся бо сильна буря приглушувала всякий гомін.

То послїдне відкритє було менї дуже на руку, бо коли я не міг бачити вояка анї чути єго кроків, не було дуже правдоподібним, щоби він мене спостеріг. Тому я чекав з великою нетерпеливостию, доки інспектор не докінчить свого звичайного проходу по коридорах.

Ще один погляд в темну ніч, нїчо не рухало ся. Варти поховали ся видко наслїдком дощу і я чув, що наближаєть ся хвиля утечі. Я усунув чим скорше зелїзну штабу і поручив свому товаришеви, щоби перелазив.

— По вас, пане полковнику — сказав.

— Не хочете вийти перший?

— Покажіть менї радше дорогу.

— Ну, то ходіть за мною, але осторожно, коли вам житє миле!

Я чув, як зуби єму дзвонили і питав ся сам себе, чи коли який мужчина мав в подібнім положеню такого товариша.

Я вхопив штабу, виліз на крісло і головою та раменами передістав ся крізь вікно. Висунув ся вже досить далеко, коли нараз артилерист вхопив мене за колїна і став верещати на цїле горло:

— На поміч! На поміч! Бранець хоче втїкати!

Ах, панове, якже маю описати що тодї зі мною діяло ся?!

Очевидно я зміркував сейчас плян того нужденного сотворіня. Пощо мав наставляти карк і перелазити крізь мури, коли мав певність, що Анґлійці добровільно єго пустять, коли такому важному бранцеви як я перешкодить в утечі.

Яко боягуза і мовчаливця я пізнав єго вже від давна, але в тій хвили аж пізнав цїлу підлоту єго характеру. Ну, так, хтось, хто цїле своє житє мав дїло з людьми чести, не міг щось подібне припускати.

Цимбал той не знав і не прочував того, що сам находив ся в далеко більшій небезпечности ніж я.

Я вернув в темноті, вхопив єго за горло і вдарив єго двічи з цїлої сили зелїзною штабою. Він наперед завив голосно, як пес, котрому хтось наступить на лабу, а потім з зойком упав на землю.

Я сів на ліжку і чекав, що за кара мене постигне. Однак минали мінути і не було чути нїчого, лише хрипливі стони того нужденника, що лежав в моїх ногах.

Невже єго кликаня не чули з причини сильного витя вихру?

Слаба та надія перемінила ся поволи в певність, бо анї на коридорі анї на подвірю не було чути ніякого алярму. Я отер студений піт з чола і почав на ново укладати пляни.

Одно було певне: той нужденник мусїв умерти, щоби мене не зрадив. Однак я не мав відваги засьвітити, лише шукав єго напотемки, аж вкінци рука моя доторкнула ся чогось вогкого. То мусїла бути єго голова!

Я вже підніс штабу — але панове, щось в менї промовило і спинило мою руку.

В боєвім вирі я убив вже не одного, так, навіть хороброго чоловіка, котрий менї нїчо злого не зробив. Але тут — то був нужденник, креатура, за лїнива, щоби жити. Хотяй мав намір зашкодити менї дуже, однак я не міг рішити ся, щоби виправити єго на тамтой сьвіт.

Чоловік чести, як я, полишає такі дїла иншим людем, хочби й іспаньским опришкам або „санкільотам" із Ст. Антуан.

Тяжкий віддих того драба пересьвідчив мене, що мине ще часу доволї, заки прийде до памяти. Тому я звязав єго і привязав єго до ліжка в такий спосіб, щоби ніяк не міг увільнити ся перед новим прибутєм інспектора.

Але отсе нова трудність станула менї в дорозі: чи не числив я на єго високий ріст, що мав менї допомочи передістати ся крізь мури?

До лиха? Відвага стала мене покидати. Я був би сів і виливав сльози з розпуки, але думка про матір і цїсаря здержала мене від того. (Дальше буде).

ченка. — Гуцульский театр дає представленя завтра в суботу в Скалаті в неділю 28 с. м. в Підволочисках а в понеділок 29 с.м. в Тернополи. — Дня 20 відбула ся розправа против арештованого свого часу за підроблюванє гроший дяка Олекси Юхновича з Шумлян. Юхновича увільнено цілком від вини і кари.

— **Убийства і самоубийства на всї боки.** Ще не покінчила ся в суді сумна драма, котрої жертвою стала ся бл. п. Оґіньска, як вже Львів має нову подібну сензацию, в котрій так само любов перемішана зі зьвірскостию відограла ролю. Доси однак ще не вияснено по чиїй сторонї проявила ся тота зьвірскість. Як в убийстві Оґіньскої зьвірскість без найменшого сумніву проявила ся в особі здичілого любовника, героя теперішного процесу Казимира Левицкого, так в сім новім случаю в першій хвили могло би здавати ся, що зьвірскість проявила ся у женщини. Справа однак поки що не вияснена і представляє ся як слідує:

Роман Весьоловский, урядник Краєвого Банку, пізнав ся був з Мариєю Козловскою, жінкою бувшого властителя більшої посїлости, а тепер приватного урядника, з котрою навязав близші зносини. Від якогось часу однак ті зносини охололи, бо Весьоловский задумав оженити ся з одною панною, з котрою був вже й заручив ся. Коли Козловска довідала ся про се, почала єму грозити і наклонювати єго, щоби зірвав з судженою. Весьоловский жалував ся від довшого часу, що Козловска раз у раз грозить єму і що не може вийти з дому, бо боїть ся єї. Вчера завізвала она Весьоловского до себе. За намовою родини постановив Весьоловский викрутити ся чимось і не пійти та написав лист у тім дусї. Але завізваний у друге пішов. Коло 6 год. заалярмували мешканців дому при ул. Глубокій ч. 16, де мешкають Козловскі, револьверові вистріли і розійшла ся чутка, що Весьоловский застрілив ся. Завізвано сейчас стацию ратункову. Прибувший лікар оглянув непритомного Весьоловского, котрий мав рану від кулї на чолї і виску. Показало ся однак, що й Козловска ранена в лївий бік і в долоню. Полїция довідавши ся про подію, вислала зараз на місце комісию в цїли переведеня слїдства. Козловска зізнала, що Весьоловский прийшов до неї по полудни і після суперечки вистрілив до неї а відтак до себе. Весьоловский помер в дорозї до шпиталю, куди єго відставлювано. Переведене слїдство ствердило, що револьвер, з котрого стріляно, був власностию п. Козловского. Можна би з того здогадувати ся, що Весьоловский не прийшов в намірі доконаня убийства, бо навіть не мав револьвера при собі а судячи з єго обави перед Козловскою, можна би припускати, що він став ся жертвою пристрасти. Дальше слїдство може вияснить хто тут завинив.

В селї Перекопанє під Перемишлем стала ся знов така подія: До дому Жида Іґля, у котрого перебувала єго своячка Олена Іґлївна, прийшов оногди жовнїр з 10 полку піхоти Жид Авраам Гендзель в повнім узброєню. По короткій суперечці з Іґлївною, Гендзель хопив за карабін і стрілив два рази до неї, раз в голову, а другий в груди. Іґлївна погибла в однїй хвили. По хвили Гендзель сам застрілив ся. Причиною сеї траґічної події була вістка, що Олена перед двома недїлями заручила ся з иншим. Трупа жовнїра відставлено до ґарнізонового шпиталю.

Телеґрами.

Відень 26 мая. Є. Вел. Цїсар в початком слїдуючого тиждня верне до Шенбруна і по короткім побутї скоро лиш веремя на то позволить, поїде до віллї „Гермес" в Ляінцу, де побуде мабуть аж до часу, коли звичайно в лїтї виїзджає до Ішля.

Ню Йорк 26 мая. З міста Мехіка доносять що президент Діяс уступив.

Константинополь 26 мая. Великий везир виїде небавком до Відня, Берлина, Парижа і Льондону.

Філядельфія 26 мая. Вчера спущено на воду новий воєнний корабель „Vyoming", містоти 26.000 тон. Єсть то найбільший воєнний корабель на сьвітї.

Льондон 26 мая. Бюро Райтера доносить, що вість, мов би то Анґлія сполучила ся з Росиєю в цїли пороблення Туреччинї представлень з причини ситуациї над Чорногорскою границею єсть безосновна. Правительство анґлїйске зовсїм не робило представлень в тій справі у Порти.

Льондон 26 мая. Летун Бензон вчера вечером при пробнім злеті спав і забив ся на місци.

Атини 26 мая. На острові Левкада (С-та Мавра) наробило землетрясенє великої шкоди. Кілька осіб єсть ранених.

Надіслане.

— **Рускі диктати до шкільної і приватної науки.** На підставі правописних правил власних і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене видання. — Ціна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**^{22}, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1**^{30}, **2** §) 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.
З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.
З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52 **6**^{26}, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.
З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.
З Яворова: 8·15, 4·30.
З Підгаєць: 11·15, 10·20.
З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.
З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.
Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.
До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.
До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.
До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{00}.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.
До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.
До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.
До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.